

Elefantkurvan
Monica O Kolkman

Published: 2009

Categorie(s):

Tag(s): "långnovell" "spänning"

Chapter 1

När jag sakta vaknade till liv den där söndagsmorgonen kände jag en blandning av frustration och tillfredsställelse.

Låt oss ta det positiva först. Det luktade svagt av regnskogen utanför fönstret, svett, kvinnoparfym och sex.

De två första dofterna vaknade jag alltid till. Mitt lilla hus låg alldeles intill regnskogen, så nära att det enda jag kunde se från mitt sovrumsfönster var en enda melerad grön vägg av regnskog. Det hände att vilda skogsefanter tog sig en tur ut ur skogen och runt huset. Målet för deras lilla eskapad var oftast bananplantorna som var strategiskt planterade runt septiktanken. Om de blev skrämda försvann de snabbt in i skogen igen. Och kunde inte ses så fort de hade klivit ett steg innanför den gröna väggen. Regnskog luktar. En obestämbar lukt. Gå in i Palmhuset i Göteborg, så kanske ni förstår. Det doftar något däråt. En kompakt, fuktig växtluk; växande och förmultnande, liv och död på en gång. Och det var nog det som regnskog för alltid skulle symbolisera för mig; liv och död på en gång.

Morgonduschen var alltid nödvändig. Denna morgon luktade jag nog lite extra svett, jag hade haft en ansträngande natt. Men det var väl som med vitlök, hade båda ätit det, så märkte ingen av det.

Jag hade vaknat av att en vacker kvinna hade placerat en envist pipande och vibrerade mobiltelefon på min nakna mage. Helgjour, riggen behövde hjälp. Inom en timme lovade jag att vara nere på kontoret på terminalen. Jag hade genomlidit många helger på samma sätt, inget ovanligt. En stark kopp kaffe skulle väcka mig till liv, två kraftfulla Nurofen och baksmällan skulle vara hanterbar. Nu var jag medveten om att jag hade hållt i mig drinkar till klockan fyra i morse och att jag egentligen inte var i stånd att köra. Men de elva kilometrarna mellan min enkla bostad och min arbetsplats befolkades av ytterst lite trafik och absolut inga europeiska trafikpoliser. Nåja, det hade sina fördelar att bo mitt ute i djungeln i Afrika. Största risken för mig var att jag skulle krocka med en elefant. Det hade faktiskt hänt. Ja, inte att just jag hade krockat med

en elefant, men en kollega. I den skymda kurvan där det en gång hände körde alla extra försiktigt, än idag, tio år senare.

Tillbaks till det positiva. Jag låg intill en vacker kvinna. Inte så att det var ovanligt, men detta var en ung skotsk geolog, lite annat än de unga tjejerna ur lokalbefolkningen som brukade hänga runt på byns nattklubbar, i hopp om att hitta en rik utlänning. Med eller utan betalning, det var inga problem att få en av dessa i säng. De riktiga hororna betalade man öppet, de dolda stoppade man några CFA i deras handväskor när de inte såg. De förväntade sig det, men de ville inte se det hända. Och så fanns kvinnorna som man absolut inte betalade, de med lite stolthet kvar. Men de var få.

Alla dessa kvinnor hade en dröm om att hitta en utlänning att gifta sig med, enkelbiljetten ut ur den tristess som deras liv innebar. Jag var inte ute efter att hitta en vacker afrikanska att gifta mig med. Hade ingen avsikt alls att hitta någon att gifta mig med, svart, vit eller vad som helst. Jag var närmare femtio än fyrtio, hade levt halva livet utan någon stadigare relation, och så skulle det förbli. Med fru och familj kunde man inte ta jobb i de avkrokar av världen, som jag gillade att jobba i. Jag kunde inte säga att jag saknade barn. Och sex kunde man få ändå, på annat håll.

Inget ont om vackra afrikanska kvinnor, de var bra sängkamrater, men jag tröttnade snabbt på deras inställsamhet. De såg mig bara som en enkelbiljett ut, inte ens som en omtänksam äkta man, en mindre en man som kunde tillfredsställa dem, och efter ett tag blev det tröttsamt. Jag hade för vana att sparka dem ur sängen redan efter förrättat ärende, ville inte vakna med dem intill mig följande morgon. Jag var en förfärlig gris-skär europé, och en riktig mansgris dessutom.

Men denna unga Julie, just nu såg jag bara hennes ryggtavla och en lång, rufsig och rödlockig hårman, hade jag dock låtit sova kvar. Mest för att hon hade en mil hem, till skillnad mot mina vanliga sängkamrater, som kunde gå hem. Det hade varit lite grymt att säga åt henne att sätta sig bakom ratten efter förrättat ärende. Men jag hade också låtit henne stanna kvar för att jag faktiskt inte hade något emot det.

I samma stund som hon traskade in på mitt kontor för en dryg månad sedan visste jag att jag till slut, inom en inte alltför lång tid, skulle få henne i säng. Med mig.

En underordnad kollega hade hämtat henne på flygplatsen, låtit henne sätta sina väskor i den lilla lägenheten som hon hade tilldelats av företaget, sedan kört henne ned till kontoret på oljeterminalen för att låta henne träffa sina nya kollegor och chefen. Avslappnat möte med en

kopp kaffe och om jag hade kommit ihåg det; *pain de chocolate* från det franskinspirerade lilla bageriet. Normala procedurer för att välkomna nya arbetskamrater.

Hon hade kommit in på mitt kontor på samma sätt som så många andra nyanlända; trött efter nattflyg med Air France, fysiskt överväldigad av värmen och luftfuktigheten och spänd inför nya jobbet. Men Julie var annorlunda. Först och främst; hon var kvinna. Nittio procent av hennes, och min, yrkesgrupp bestod av män.

Hon var dessutom ingen förskrämd kvinna, det såg man direkt. Intensiva gråa ögon, som outtröttligt sög in all information runtomkring.

Hennes ögon sög in information om chefen också. Betraktade mig kritiskt från topp till tå. Undrar om hon redan då lade märke till hur jag mentalt föll som en kägla? Jag minns väldigt lite från detta första möte. Jag minns att hon hade en tunn knälång sommarklänning med blomstermotiv på. Figursydd sak som framhävde alla hennes former. Och jag mindes att jag bestämde mig redan då. Henne skulle jag få i säng.

Det hade varit lättare sagt än gjort. Hur hade jag lyckats?

Jo, först hade jag visat mina förstklassiska chefstalanger. De där som lockade fram det bästa ur mina underordnade och som fick dem att känna sig oumbärliga och viktiga. Jag gav dem utmaning efter utmaning och givetvis mycket positiv feedback. Det brukade ta blyghet och osäkerhet ur alla. Sällan misslyckades jag, inte ens med den mest livsoerfarna nörd som kom direkt från något tekniskt universitetet.

Jag måste medge, Julie behövde inte mycket av denna uppbackning. Hon var inte en förläst ung dam från ett tekniskt universitet och inte helt oerfaren arbetsmässigt heller. Och hon visste vad hon ville. Hon ville lära sig så mycket som hon bara kunde under de följande fyra åren, för att ta ett språng i karriären. Och fylla bankboken, denna *posting* betalade bra.

Vad gjorde jag sedan? Jo, jag bjöd ofta på en sydafrikansk Castle Beer i baren vid poolen på fredagskvällarna, efter arbetsveckans slut. Eskalerade med att ge henne en kaffe på kontoret, även utan att fråga om hon ville ha det. Inga övertydliga gester, inte i allas åsyn. Men hon förstod och det var ju det enda som gällde.

Och när tiden var mogen; förfrågan om en dejt. Eller rättare sagt, en något försynt erbjudan om middag. Och då givetvis inte på företagets egen klubb. Middag på byns enda restaurang med någorlunda klass, inklusive kryddstark *Crab Farsi*, fylld krabba, pepparstek med pommes

frites och massor av rött sydafrikanskt vin. Sedan en tur till en nattklubb, mer vin och öl och en och annan whisky. En hel del intellektuella diskussioner om allt mellan himmel och jord, denna Julie hade ju oerhört mycket hjärna och sunt förnuft, och gick inte att få omkull med enbart alkohol. Någonstans på vägen, under en dans, tror jag, mjuknade hon, och när jag till slut tog mig för att slå armarna om henne ordentligt och kyssa henne, gjorde hon inte motstånd, snarare tvärtom. Hon tog kommandot och jag njöt i fulla drag.

Så därför kände jag ett rejält mått av tillfredsställelse denna morgon. Jag hade lyckats med något utöver det vanliga. Säkert skulle jag få en del ryggdunkar på måndag morgon av mina manliga kollegor som också var ungar och som hade stött på Julie från och med dag ett. Vi var många som hade stött på Julie från och med dag ett. Om man är kvinna och oljeingenjör, tjugosex år, ensamstående och därtill ganska attraktiv så stiger man inte av Air Services gamla ATR på flygplatsen härintill och tror att man ska få vara ifred. Det finns tillräckligt med frustrerade manliga kollegor för att det ska vara fysiskt omöjligt.

Om jag inte var felinformerad så var jag den förste som hade lyckats. Julie lade sig inte med vem som helst. Nu hade hon lagt sig med chefen.

Så egentligen var hon inte så annorlunda än sina afrikanska systrar. Hon siktade högt.

Jo, jag kände lite frustration också. Jag var rädd för att jag hade gett mig in i något mer än bara ett skönt ligg med en skön ung kvinna. Egentligen var jag ju inte typen som letade efter en kvinna att dela livet med. Ändå var jag tvungen att erkänna att denna Julie hade väckt något i mig. Tänk att ha en kvinna i sitt liv som både var bra i sängen, för det var hon, förbannat bra, och hade hjärna, för det hade hon också. Men jag var tjugo år äldre än henne, det var dömt på förhand, vad annars? Julie var smart nog att snart vända mig ryggen och söka något bättre. Något yngre.

Jag var glad så länge det varade. Bara det var en förändring i mitt beteende, att jag var glad så länge det varade, inte att jag ville att de skulle vara över så snart som möjligt.

Nåja, jag hade jour och skulle snart vara tvungen att lämna Julie.

"Ska du in?" mumlade hon intill mig.

"Ja, jag har jour."

"Jag åker med. Jag måste jobba. Jag måste ha klart något tills i morgon."

"Hur ska du kunna jobba?"

"Jag mår ganska hyfsat. Jag drack mindre än du."

Hon lyfte på huvudet och lyfte bort ett stort antal långa röda lockar ur ansiktet. Den svarta makeupen hade runnit lite, men det var omöjligt att inte absorberas av hennes grå ögon, och jag förundrades över att hennes blick alltid var vaken och intensiv. Även nu denna trötta morgon.

"Jo, det är sant", medgav jag.

"Är du tillvand?"

Jag log lite för att dölja min förlägenhet. Ville inte ge intryck av att var en ungsak med dolda alkoholproblem som tålde en hel del sprit. Även om det var sant, nästan i alla fall. Tålde sprit gjorde jag.

"Du kör inte till terminalen", fortsatte hon.

"Jag har kört med värre baksmälla än det här, men säg inte det till vår chef."

Hon log.

"Jag kör."

"Äsch, var inte fånig."

"Din bil står vid restaurangen, det kommer du kanske inte ihåg, min står här utanför, jag kör!"

Hon hade rest sig upp på armbågarna och blottade sina fylliga fräkniga bröst och hela hon var obeveklig. Hennes beslutsamhet gjorde mig tänd på henne igen. Eller var det hennes bröst? Jag vet inte, jag ville inte veta. Det var länge sedan jag hade varit så sugen på sex en söndagsmorgon efter en helnatt ute och en intensiv stund i sängen som avslutning på samma natt. Eller var det kanske just på grund av det senare?

Jag hann fundera på om jag skulle vältra över henne eller om hon skulle hinna vältra över mig först.

När vi något senare satt i hennes gamla Toyota Landcruiser II, den eviga gamla trotjänaren i detta land, så kände jag mig ännu bättre till mods, nyss injicerad med en dos naturliga sexhormoner, eller vad det nu var, om än något darrig i knäna, jag hade ju inte ätit något, bara druckit lite vatten. Vi skulle åka förbi Yenzi, campen där övriga oljeexpats bodde och köpa några chokladcroissants, tillräckligt för att hålla mig på benen och överleva min jour. Jag funderade på att låta henne stanna i bilen medan jag gjorde inköpen. Om hon skulle äntra det lilla bageriet-kombinerade caféet med sina rosiga postorgasmiska kinder, så skulle alla veta. Kanske skulle hon ha lite mer normal ansiktsfärg när vi kom till kontoret. Men jag var glad att hon skulle köra, fast det sade jag inte. Innan hon vred om nyckeln böjde hon sig mot mig och kysste mig.

"Tack för en fin kväll. Och en fin natt. Jag har haft jättekul!"

Jag skrattade. Hon lät som om hon hade varit och sett en rolig film på bio.

Det var länge sedan jag hade varit vid så gott mod.

Men den goda känslan försvann snabbt, snabbare än någon av oss någonsin hade kunnat ana.

I den skymda kurvan, den ökända elefantkurvan, någon kilometer utanför byn, small det. Ingen krock med en elefant, det förstod vi genast, det kunde man liksom inte missa. Faktum var att vi inte hade en aning om vad vi hade kört på. Jag hade i alla fall inte sett något.

"Stanna inne", befallde jag Julie och steg ur bilen.

Jag gick runt bilen och fick mitt livs chock. Där låg en man, en afrikansk man, till synes livlös. Min Gud, vi hade kört på en människa!

Jag sjönk ned intill honom och försökte kontrollera pulsen. Inget blod syntes, antagligen hade bilens stora kofångare slagit i hans överkropp och missat huvudet. Det slog mig att han stank av alkohol. En stackars lokal alkoholist som hade vinglat ut på vägen. Det fanns en del av dem i byn. Han stank, men jag kunde inte känna hans andedräkt, inte heller hans puls.

Det fick inte vara sant.

Jag hörde hur Julie steg ur bilen.

"Julie, gå och sätt dig på passagerarsätet!"

Men hon stod snart intill mig, blek i ansiktet och med handen för munnen.

"Sätt dig i bilen!"

"Lever han? Vi måste ringa doktorn!"

Hemmavid hade man sagt; ring ambulans. Här i denna världens ände fanns ingen ambulansservice. Man ringde den lokale doktorn, eller, om man var utlänning, om man var *expat*, så ringde man oljeföretagets egen utländske doktor. Det var om man själv behövde medicinsk vård, men i denna situation, när en utländsk medborgare hade kört på en lokalinvånare, då ringde man varken en lokal doktor eller någon företagsläkare. Man ringde Security, ingen annan.

Med darrande händer tog jag fram mobilen. Jag visste precis vem jag skulle ringa och jag suckade av lättnad när han svarade efter bara två signaler. Det var inga problem för vår franske säkerhetschef, den före detta främlingslegionären, att förstå allvaret.

"Stanna i bilen, vi kommer omedelbart!" sade han på sin korthuggna engelska.

Julie hade inte rört sig ur fläcken och all färg hade försvunnit från hennes ansikte.

"Gå in och sätt dig på passagerarsidan, snälla Julie!"

Det var ingen vädjan från mig, utan en uppmaning. När som helst kunde en annan bil dyka upp och jag ville inte att det skulle kunna se ut som om hon hade suttit vid ratten. Jag ville för allt i världen inte att någon skulle tro att hon hade suttit vid ratten.

"Vi måste ringa en läkare, du ringde inte en läkare!" förebrådde hon mig.

"Pascal tar hand om det. Det är inget vi kan göra."

"Men om vi ringer, så är läkaren snabbare här..."

"Nej, Pascal ringer nu, läkaren är snart här..." ljög jag.

Security skulle inte ringa någon läkare förrän de hade hämtat upp oss och fört oss till en säker plats. Det var den grymma, krassa verkligheten. Innan den lokala mobben, många med baksmälla värre än min egen, hade fått nys om vad som hänt, att en *expat* hade kört ihjäl en av deras egna, så skulle både Julie och jag sitta på en helikopter på väg till huvudstaden och första bästa flyg ut. Samtidigt skulle alla drömmar om ett rejält kliv uppåt i karriären på denna plats gå upp i färglös rök precis som all överflödig gas från oljeutvinningen facklades bort nere vid terminalen. Men att karriären skulle få sig en knäck var nog det sista jag tänkte på just i denna stund. En bil hördes i närheten och paniken började krypa i kroppen.

"Julie! In i bilen nu!"

När hon började kliva in i bilen på förarsidan skrek jag:

"På passagerarsidan!"

Jag reste mig och stöttade mig mot bilens kofångare och kände hur i behov av mat jag var. Eller en återställare.

När den lokala polispickupen dök upp i kurvan visste jag inte om jag skulle bli rädd eller glad. Jag visste inte hur den lokala polisen hanterade en situation som denna. Tänk om vi hade kört på, kört ihjäl rentav, polisens gamle farbror eller något liknande. Då hade vi ett problem. Jag tittade på klockan. Pascal behövde ytterligare en kvart innan han hann fram med sina mannar.

Pickupen stannade med en rejäl bromsning alldeles efter oss. Tre poliser hoppade ut och föll på knä invid den okände mannen. De svor, antog jag, omväxlade på lokaldialekt och något som jag antog var lokaliserad franska. En av dem reste sig upp efter en stund. Han tilltalade mig på dålig engelska:

"Ni chaufför, mr?"

Jag nickade stelt.

"Ni chaufför, mr?!" röt polisen.

"Ja!" sade jag högt.

Jag såg i ögonvrån hur Julie inne i bilen slog händerna för ansiktet under några ögonblick, för att sedan öppna bildörren och hoppa ut. Snälla Julie, stanna i bilen, tänkte jag, men mitt försök till tankeöverföring fungerade inte. När hon kom fram till mig tog jag tag i hennes handled och kramade den hårt.

"Johan", började hon, men jag kramade hennes handled ännu hårdare och hon tystnade. Jag hoppades att hon begrep att hon skulle hålla tyst.

"Madam, han chaufför?" fortsatte polisen.

"Ja, det har jag redan sagt", svarade jag på franska, innan hon hann säga någonting.

Julies franska var undermålig, men "ja" på franska förstod hon givetvis. Hon sade ingenting och jag antog att polisen tog det som ett medgivande.

Polisen bytte språk när han förstod att min franska var hyfsad.

"Mr, jag måste arrestera er."

"Kan du inte vänta tills min chef kommer, han är på väg hit."

Han förstod givetvis att jag inte talade om min chef, utan mitt företags säkerhetsansvarige. Han hade varit med förr. Alla kände till Pascal.

"Om du har otur dyker ytterligare en bil upp om några sekunder, och då har du problem. Du ska vara innerligt glad att vi dök upp först. Vi sätter dig i häktet. För din egen skull. Mr Pascal kan hämta dig där."

Han hade rätt, det visste jag. Om den skadade, eller døde, mannens brorson eller svåger eller gudvetvad, dök upp i nästa sekund, så låg jag illa till. Och kanske även poliserna. Och jag ville inte att Julie skulle råka illa ut.

De två andra poliserna tog tag i den livlösa kroppen och slängde vårdslöst upp den på pickupens flak. Om den stackarn fortfarande levde så hade hans överlevnadschanser antagligen dramatiskt försämrats. Sedan kom de tillbaka och grep tag i mig. Lite för hårdhänt, tyckte jag, det var ju inte nödvändigt att visa sin fysiska styrka. Julie blev rädd.

"Nej!" kom det förtvivlat ur hennes strupe och hon skyndade fram till mig.

Jag lyckades böja mig mot henne och ge henne en kyss på kinden innan poliserna drog iväg med mig.

"När Pascal kommer berätta vad som hänt. Jag menar, berätta vad som hänt..."

Den sista meningen sade jag långsamt och jag kunde se att hon förstod. Vad som verkligen hade hänt.

”Jävlar”, mumlade jag på svenska när jag klämdes in mellan de två bastanta polismännen i baksätet. Jag var ingen mördare, trodde de att jag skulle hoppa ur bilen och fly?

Fan, fortsatte jag i tankarna. För en timme sedan låg jag i Julies famn. Nu satt jag inklämd mellan två svettiga afrikanska poliser, på väg till häktet. Dagen kunde ha börjat bättre.

Chapter 2

Nej, dagen hade inte börjat bra. Eller, för att vara korrekt, dagen hade börjat bra, men hade sedan tagit en annan vändning. Och värre skulle det bli.

När vi körde in på polisstationen förvånades jag över hur mycket människor som hade samlats på grusplanen fram stationen. Av tonen i de tre polisernas röster förstod jag att de också var förvånade. Något hade hänt, så mycket förstod jag av deras lokalfranska.

Att vi körde in på polisstationen med en livlös kropp på flaket, gjorde givetvis inte saken bättre. Den anförande polisen vände sig mot mig och sade allvarligt på franska:

"Lyssna noga nu. Du är arresterad, men vi vill inte att det ska se ut som om du är arresterad, du är ett vittne. Om de gissar att du är den skyldige till påkörningen så kommer du att bli lynchad, förstår du det? Lynchad, förstår du? Ihjälslagen i värsta fall. Halsen avskuren, förstår du?"

Jag nickade. De där historierna kände jag till. Det fanns ett polis- och ett rättssystem, och det fanns det traditionella sättet att skipa rättvisa. Det senare systemet var inte fördelaktigt för en misstänkt. Principen att man är oskyldig tills skulden har bevisats existerade så att säga inte. Kallsvetten bröt fram. Baksmälleillamåendet låg på lur någonstans nere i magen.

"Så nu går vi in på stationen, lugnt och sansat, inga tricks!"

"Nej, var skulle jag ta vägen?"

Vi hoppade ur pickupen och fick bana oss väg genom folkmassan. Inne på stationen var det någorlunda lugnt, bakom ett slitet skrivbord satt en polis och talade i telefon, och jag kunde skymta polischefen bakom sitt skrivbord i ett angränsande rum. Han röt något åt oss och polisen närmast mig väste:

"In!"

Jag fördes in på polischefens rum och placerades på en stol mitt i rummet. Några snabba ordväxlingar, som jag inte kunde följa, mellan polischefen och den polis som hade arresterat mig och sedan beordrades de två andra poliserna ut ur rummet.

Jag studerade polischefen under några ögonblick. Bekant ansikte, jag hade antagligen mött honom på någon officiell tillställning. Antagligen kände han igen mig också. Jag var så högt uppsatt i företaget att jag alltid var tvungen att närvara på olika sociala begivenheter. Senast hade min arbetsgivare utrustat en utbyggnad av byns lokala hälsoklinik och jag hade varit med vid det officiella invigandet. Ni vet, byns lilla toppskick inbjudet, tal av chefen för oljeföretaget, tal av en lokalpolitiker, tal av gudvetvem. *Brochette*, grillspett, av lamm, fläskkött, jättegamba. En hel del sydafrikanskt vin och öl, afrikansk dans av en lokal dansgrupp och sedan var alla på väg hem på vingliga ben, bakom ratten i egen bil för den som ämnade bege sig till en efterfest på något lokal bar eller i den buss som företaget ställde till förfogande för de renlevnadsmäniskor som hellre åkte hem till frugan i utlänningscampen.

Kanske hade jag träffat honom där. Han studerade nu mitt företagspass, som satt fast med en klämma på skjortans bröstficka, det som jag hade för att identifiera mig när jag körde in genom vakten på terminalområdet.

"Johan Jonsson, Petroleum Geologist, Head of Petroleum Engineering, har vi mötts förut?"

Jag log lite mot honom. Kopplade på den oskyldiga, blonda, skandinaviska charmen. Det verkade inte riktigt bita på honom.

"Var har du monsieur Sécurité Pascal då? Han brukar dyka upp jävligt snabbt när sånt här händer."

"Han har tagit hand om henne som var med i bilen..."

"Ah". Polischefen log brett. "Hon som var med."

Han hade fattat.

"Vem var det som var med?"

"Julie, hon jobbar för mig."

"Så, vad gör en underordnad i din bil på söndags morgon?"

"Det var hennes bil..."

Han log ännu bredare.

"Så vad gjorde Julies chef i hennes bil på söndagsmorgon?"

Jag valde att inte svara. Han fortsatte, alltjämt så brett leende att alla tänderna verkade vara synliga.

"Så Pascal har tagit hand om madame Julie. Klokt av honom. Säg mig, varför tar du på dig något som du inte har gjort?"

Jag valde åter att inte svara.

"För att skydda din flickvän, jag förstår."

"Hon är inte min flickvän."

"Mr Jonsson, vi har ju inget emot varandra. Men låt mig vara tydlig. Du har visserligen en betydande position på ditt jobb, men du är inte oantastlig!"

Nu förstod jag inte riktigt vad han menade. I samma stund knackade det på dörren och polismästaren röt:

"Kom in!"

In kom en ung polis, han stegade snabbt fram till sin chef och viskade något i hans öra. Polischefens leende försvann och han viftade iväg den unge polismannen.

"Vad är det egentligen som händer här?" dryftade jag mig till att fråga.

Nu verkade polismästarens goda humör vara helt borta. Han hade ilsknat till ordentligt.

"Är det du eller jag som förhör?"

Jag frågade inte mer. Han reste sig och kom fram till mig där jag satt.

"Så svara nu, varför tar du på dig något som du inte har gjort?"

Även denna gång valde jag att inte svara. Vad skulle jag säga? Att jag ville skydda Julie? Vad skulle det tjäna till? Jag satt här nu, utan skydd och i ovisshet. Jag var så innerligt glad att Julie inte var med.

Slaget kom snabbt, hårt och helt utan förvarning. Jag såg honom lyfta handen, men förstod inte varför. Fullständigt oförberedd tappade jag balansen och for av stolen. Mitt fall mot golvet hindrades ett litet bord, en sådant där lågt bord som användes för att servera te på. Min vänstra axel landade med våldsamt kraft på kanten av bordet och jag fick bita i läppen för att inte skrika av smärta.

Polisbrutalitet var inte ovanligt i detta land, det visste jag. Men man hörde aldrig att någon utlänning drabbades. Det var oantastbara, det var den allmänna uppfattningen bland alla *expats*. Till en viss gräns, kanske. Hade jag överskridit den gränsen?

Nu låg jag på golvet på polismästarens kontor och försökte kontrollera smärtan i min axel och mitt ögonbryn, samtidigt som jag febrilt försökte samla tankarna. Var hade Pascal tagit vägen? Jo, det visste jag ju, men kunde han inte skicka sin andreman? Varför gav byns polismästare en överordnad oljeingenjör i det kända megaoljeföretaget en rejäl örfil, så att han föll och skadade sig?

Starka händer tog tag i mig och satte mig på stolen igen. Jag grimaserade av smärta. Min vänstra arm lydde mig inte och det surrade ute i fingrarna. Axeln bultade av smärta. Smärtan i ögonbrynet var försumbar

i jämförelse, men det rann varmt utmed ögat, så jag förstod att jag blödde.

Polismästaren böjde sig mot mig och viskade:

"Förlåt, det blev lite för häftigt. Jag ville bara markera. Markera innan Françoise Kimba kommer. Han kommer för att byta några ord med den man som enligt uppgift har kört ihjäl hans svåger. Jag vill inte få det att se ut som om jag sitter och dricker te och har ett civiliserat samtal med den mannen, du förstår nog vad jag menar. Ni vet vem Françoise Kimba är?"

Jag nickade och den rörelsen gjorde ont. Så mannen vi hade kört på var död. Vi hade dödat honom. Julie hade dödat honom.

Och dessutom var han svåger till Monsieur Kimba. Jodå, Françoise Kimba kände jag till. Kände honom till och med, brukade slänga käft med honom ibland. Han ägde två nattklubbar i byn. En av dem hade jag och Julie besökt igår kväll. Vi hade till och med träffat honom och talat kort med honom under vårt besök där. Dessutom visste så gott som alla att hans största inkomstkälla inte var spritförsäljningen utan de prostituerade han hade under sitt beskydd. Han var byns hallick och dessutom en av dess mest inflytelserika invånare. Den lokala maffiabossen om man så ville.

Min trötta hjärna förstod. Polisen ville visa att han varit lite hård mot den arresterade annars skulle de få problem med Kimba senare. Det var tydligt vem som bestämde i byn. Inte var det polismästaren. Ett blodigt ögonbryn behövdes för att lugna Kimba. Att jag hade ramlat olyckligt hade kanske inte riktigt varit meningen.

"Har du nyttjat Kimbas tjänster kanske?"

"Jag är ofta på hans klubb..." viskade jag.

"Det var inte riktigt det jag menade. Många besöker hans klubb."

Han satte pekfingret på min ömma axel och petade till. Det kändes som om han stack något vasst in i kroppen. Jag grymtade till av smärta igen.

"Jaha, mr Johan, var har du Pascal? För din skull vore det bra om han kom. Nu!"

Jo, det höll jag med om. Jag började må dåligt. Baksmälla, tom mage, och en axel som antagligen var ur led. Det var lite för mycket. Jag var ingen tuffing. Hjärna hade jag kanske, jag kunde i alla fall hantera en dator i miljonklassen som kunde rita kartor som talade om var man skulle borra efter det svarta guldets. Och jag hade en chefsposition, väl förtjänt, men så värst hård var jag inte. En chef med relativt god empatisk förmåga, det förekom i alla fall att folk begärde att få jobba under mig.

Nej, en hårding var jag inte. Jag var bättre på att flörta med tjejer än att ge någon på käften, om man uttryckte det så.

Jag blev medveten om folkmassans skrän utanför igen.

"Vad är det som händer här utanför?"

"En av mina poliser har precis avlidit, efter en veckas sjukdom. Ingen vet riktigt vad han led av. Men han hade två flickvänner som han inte kunde välja mellan, arme man! Så han hade beslutat sig för att gifta sig med en helt annan, från hans hemby. Han dumpade de två alltså. Nu tror folk att han har blivit förgiftad, rentav förhäxad av sina båda före detta. Som hämnd."

"Äsch, vem tror på en sådan saga? Tänk om han hade AIDS, eller Ebola!"

Orden bara slapp ur mig och jag förberedde mig på ett nytt slag. Det kom inte, polismästaren bara muttrade.

"Så vad gör mobben utanför din dörr?" fortsatte jag. "Snart får du väl en klanfejld på halsen. Vad säger kvinnornas familjer?"

Polismästaren muttrade:

"Kvinnorna sitter här i häkte. De är inte härifrån, de kommer från Ekvatorial-Guinea. Folk vill ha dem utlämnade."

"Utlämnade. Till mobben!"

"Pratmakare! Jag ska stoppa dig i häkte nu, så slipper jag lyssna på dig! Det är nog bäst för dig. Och det ser ut som om du behöver ligga ned en stund."

"Kan jag få något..."

Jag visste egentligen inte vad jag ville ha. Smärtstillande, ett glas vatten? En dubbel whisky?

"Nu räcker det, eller vill du ha en örfil till?"

Han tecknade åt sin underordnade och strax fördes jag iväg till en stinkande häkte och låstes in i en liten cell som jag var ensam i. Förutom en liten lucka med galler för, så fanns inga möbler i rummet, bara en träskiva som fick tjäna som brits. Och en spann att uträtta sina behov i. Minst fem stora bruna kackerlackor sprang in i ett hål när dörren öppnades. Det var kvalmigt som i en bastu. Ändå blev jag inte överväldigad av äckel, jag ville bara lägga mig ned. Att dörren reglades bakom mig kändes som en garanti för min säkerhet.

Det var inte alls lugnt utanför cellen. Det lät som om folkmassan hade tagit sig in på polisstationen, ja, ända in till häktesavdelningen.

Chapter 3

Strax låstes dörren upp igen. Inga poliser kom in och jag blev genast alert. Var mobben efter mig? Men det var Françoise Kimba som klev in i cellen tillsammans med en storvuxen man som inte tillhörde det lokala bantufolket. Säkert en importerad livvakt från Sudan eller något. På det sättet undvek man problem med klanlojaliteter. Av samma anledningar valde mitt företag att enbart anställa nigerianer som säkerhetsvakter. Och på motsvarande inställningar i Nigeria hade de antagligen ett antal vakter som kom härifrån.

Jag grimaserade illa när jag satte mig upp. De stängde dörren bakom sig.

"God morgon, Johan. Eller är det god eftermiddag? Men inte har du väl ont? Har du skadats i en bilolycka?"

Självklart visste han att jag inte hade fått mina skador i krocken.

"Var har du din vackra skotska från i går kväll? Var har du gjort av din flickvän?"

"Hon är inte min flickvän, hon var bara min dejt."

"En villig dejt i så fall. Bra på att hängla, det kunde jag se. Fröjd för ögat att se! Resten fick jag föreställa mig i fantasin. Hur var det att ha en grisskär hora för en gång skull?"

"Kalla henne inte hora!"

Slaget från den väldige sudanesen var väntat, ändå klarade jag inte av att parera utan föll i golvet. Det svartnade för några ögonblick när jag landade på min skakade axel.

Vad var det med mig egentligen? Hade jag någon slags dödslängtan? Det hade varit lättare att hänga sig under carporten hemma, om jag nu ville ta livet av mig.

"Hora som hora. Hon jobbar för dig förstår jag. Och vill göra karriär, antagligen."

"Hon är inte en som har skaffat sig en *"staring at the ceiling"*-examen", mumlade jag.

Sudanesen pekade med tån på min ömma axel. Jag bet ihop tänderna, men lyckades inte helt hålla inne smärtan. Jag gnydde som en sårad hund.

"Nej, jag vet, att skaffa sig ett högt betyg genom att ligga med läraren är ett känt nigerianskt fenomen, inte ett brittiskt. Eller? Men när man väl fått jobb så skadar det säkert inte att ligga med chefen. Eller? Säg mig, Johan, hon måste ha varit härlig i sängen. Härliga pattar, det tycker nog varenda karl i hennes närhet."

Nu satte sig Kimba på knä intill mig. Han klappade mig på kinden.

"Gamle vän, du står dig. Jag minns när du var här för drygt tio år sedan. Ung och viril och sugen på allt. Du har inte förändrats mycket, bara lite mer gråa hår. Har inget med potens att göra förstår jag. Men jag misstänker att du dricker lite för mycket. Och är full även morgonen efter. Är det därför som du körde på min svåger? För att du var så jävla bakfull?"

"Det var en olycka, vi såg honom inte! Han måste ha vinglat ut i vägen."

"Vi?! Vi såg honom inte. Varför säger du inte; jag såg honom inte?"

"Jag såg honom inte", rättade jag mig själv.

"Var har du gjort av den rödhåriga? Ligger hon i din säng och väntar på dig? Undrar varför du inte kommer hem?"

"Nej, hon är inte hos mig."

"Var är hon då?"

"Det vet jag inte."

"Och var har du ditt företags säkerhetsmannar?"

"De är upptagna."

"Upptagna med vadå? Att evakuera madame Julie McKnight? Är hon sjuk?"

Jag borde inte vara förvånad över att Kimba kände till Julies fulla namn. Men jag oroade mig för att han visste att hon höll på att evakueras. Eller gissade han bara. Han måste ha sett min oro, för han log brett.

"Oroa dig inte för din lilla sängkamrat, hon är nog utom räckhåll för både dig och mig, och eventuella våldsbenägna släktingar till mig som inte nöjer sig med att ge dig en vanlig hederlig näsbränna."

Med de orden gestikulerade han åt sin muskulöse sudanes, som lyfte foten och förberedde en spark. Jag var inklämd mellan väggen och bristen och kunde bara vrida mig så pass att min ömma vänstersida skyddades. Men istället träffade han min högra bröstkrog och jag kunde känna, till och med höra hur ett par revben knäcktes. Jag låg några ögonblick i chock, väntade på att smärtan skulle sätta in och vågade inte

andas. Min plågoande måttade en ny spark, men Kimba hindrade honom.

”Nog! Han är ju oskyldig, trots allt. Hoppas Pascal hinner fram till honom innan mobben tar honom också.”

Nu blev jag för första gången riktigt rädd och ville skrika högt, men den tilltagande smärtan och paniska rädslan paralyserade mig. Jag blev obehagligt kallsvettig och det vände sig i magen. Kämpade därefter ett tag mot impulsen att kräkas, för jag förstod att en kräkning antagligen skulle göra obeskrivligt ont.

Allt oväsen som jag hörde var folk som hade tagit sig in på polisstationen för att få tag på de två kvinnorna. Jag hade begripit vad man gjorde med någon som man ansåg var orsak till någon annans död. Vare sig man hade bokstavligt hade stuckit macheten i någon, eller förgiftat någon, eller förhäxat någon. Eller kört ihjäl någon med sin bil.

Sudanesen tog tag i mig och lyfte upp mig på britsen igen. Jag ville vråla av smärta, men kunde inte få fram ett ljud. Andningen fungerade inte riktigt. Hade jag kanske knäckta revben? Eller ännu värre? Det sista jag ville var att ligga i häkte i en stinkande cell med en punkterad lunga.

”Pascal, var är du?” viskade jag för mig själv när jag hörde dörren reglas efter mina plågoandar.

Chapter 4

Det gick inte att ligga ned. Jag hasade mig långsamt upp till sittande ställning och lutade mig mot den smutsiga väggen bakom mig. Då gick det att andas någorlunda. Men ändå var min situation så plågsam att jag hade svårt att ta i det som pågick utanför min celldörr. Skrik och tumult, men tanken på att de skulle öppna min dörr i nästa sekund och släpa ut mig struntade jag i, det gick inte att ta in.

Under ett svagt ögonblick för ett antal timmar sedan hade jag allvarligt funderat över om jag äntligen hade funnit min kvinna. En mycket kort ögonblick, jag försäkrar. Men något for genom min hjärna mitt under den där stunden som var så dominerad av kroppslig lust som frågade om hon var min drottning, som skulle regera med mig i mitt rike.

Men jag var en envåldshärskare och ville inte dela makten. En fri fågel var jag och skulle så förbli. Man slår sig inte ihop med en ung kvinna när man är nästan femtio. En ung kvinna vill ha barn och familj, de flesta i alla fall. Och äldre kvinnor vill ha pengar och det är inte mycket bättre.

Julie hade egna pengar, lovande framtid och tog mig i alla fall inte för pengarna. Om hon tog mig alls vill säga. Och om jag ville ha henne.

Jag ville drömma om hur vi hade älskat, men ett plågsamt försök att andas in ryckte mig ur mina fantasier.

Julie, var befann hon sig just nu? I säkerhet, hoppades jaginnerligt. Hon mådde säkert uselt. Vem skulle inte göra det när man hade kört på en människa med sin bil?

När dörren åter låstes upp orkade jag inte titta, men jag var medveten om att det hade lugnat ned sig utanför.

"Johan!" hörde jag och kisade mot dörren.

Pascal Meroux, den kortvuxne, men mycket atletiske fransmannen, före detta främlingslegionären, skyndade fram till mig. Bakom honom uppenbarade sig ännu ett bekant ansikte, företagets chefsläkare, den holländske Ruurd Held.

"Jävlar!" svor Pascal. "Såna jävlar. Det här ska de få sota för."

"Julie", viskade jag.

"Julie sitter just nu på Air France på väg till Paris."

"Hur är det med henne?" fortsatte jag viskande.

Rösten lydde mig inte alls.

"Hon mår kasst förstås. Dels för att hon har kört på och dödat en människa, dels för att hennes idiotiske chef tog på sig hela skulden och arresterades av den lokala polisen. Hon är alldeles sjuk av oro."

Pascal betonade chef med en så ironisk röst att jag gissade att han egentligen hade velat säga älskare.

"Skicka SMS och säg jag är OK."

"Skickar SMS om att du är OK gör vi när du sitter på ett Air France plan på väg till Paris. Ingen idé att invagga henne i falska förhoppningar."

Ruurd kom fram till mig och vände på mitt huvud. Det fick mig att grimasera.

"Slagen?"

Jag kunde inte nicka.

"Kan du lägga dig ned så att jag kan undersöka dig?"

"Nej", viskade jag. "Kan inte."

"Var har du ont?"

"Vänstra axeln. Höger bröstorg."

"Du måste ligga ned annars kan jag inte undersöka dig."

"Hellre dör jag. Axeln ur led. Brutna revben."

Min engelska hade blivit mer korthuggen än Pascals.

"Vad hände?"

"De slog mig. Jag ramlade. Slog i axeln. Spark i höger bröstorg. Eller en jätte hoppade på den."

"Polisen?" frågade Pascal.

Jag svarade inte på den frågan. Den förra meningen hade tröttat ut mig alldeles. Och polisen stod välbakom ryggen på dem, de ville väl inte höra vad de hade gjort och låtit hända. Men allt jag kunde se var en av säkerhetskillarna i sin uniform. Han stod med ryggen mot oss och verkade vakta dörren.

Ruurd ställde ned sin doktorsväska och knäppte upp den.

"Ska ge dig något mot smärtan. Men du blir lite sluddrig. Räkna inte med att kunna säga något vettigt på en stund. Men jag måste få undersöka dig."

Han förberedde en spruta och strax därefter kände jag ett stick i armen. Effekten var nästan omedelbar. Jag fick hjälp att lägga mig på rygg.

"Vad jag är glad att se er."

"Och vi är glada att se dig", sade Pascal. "Nu hoppas jag att vi ska kunna ta dig härifrån. Det är en bit till bilen."

"Varför?"

"Vi kunde inte köra ända fram. Gatorna är fulla med folk och byn är i upplösningstillstånd. Tydligt har de lynchat två unga tjejer som de sade var häxor."

"Lynchat? Du menar hängt? Eller slagit ihjäl?"

"Nej, grävt ned och tänt på..." suckade Pascal.

"Va?" utbrast jag, och i nästa sekund hanterade Ruurd min axel ganska våldsamt och jag skrek av smärta trots morfinsprutan.

"Ur led", konstaterade han. "Håll i dig! Jag ska dra den rätt."

Jag hann inte protestera innan han ryckte till i axeln. Två gånger, sedan kände jag hur den hade kommit på plats igen. Jag ville dra efter andan av lättnad, men mina revben hindrade mig. Ruurd hjälpte mig upp i sittande ställning igen och det underlättade andningen, men marginellt. Mina krafter försvann med rasande hastighet. Jag mindes mina år i Mellanöstern och hur muslimerna bara äter kött som är *halal*, slaktat på rätt sätt, genom att halspulsådern skärs av och blodet rinner ut. Djurplågeri, säger många. Inte alls, säger andra. Att dö genom att blodet rinner ut är inte plågsamt.

Lite så kände jag mig, som om livet rann ur mig. Men smärtfritt var det absolut inte.

"Knäckt nyckelben på samma sida. Brutna revben höger. Vi måste få dig till röntgen, jag måste utesluta en punkterad lunga."

Hur skulle jag kunna ta mig någonstans?

"Vad är klockan?" frågade jag.

"Lite över tre."

Pascals mobil ringde. Han svarade och svor strax därefter högt på franska.

"De har fjuttat på vår bil! Min chaufför och den andre killen har gett sig av i riktning Yenzi, där kommer min andreman att hämta upp dem. Men vi, vi har ett problem!"

"Om de fjuttar på din bil, Pascal", sade jag med ett kort skratt, "vad tror du då att de ska göra med mig?"

"De ska inte få tag på dig. Ruurd, vet du var Djena bor?"

"Ja, självklart."

"Djena får ta oss i sin pirouque över Ndogo Lagun till Koumaga, där finns en heliport. Johan är snabbare på kliniken i Rabi än om vi skulle försöka ta honom till fots genom gatorna här och tillbaka till Yenzi."

"Men hur ska vi ta honom till Djena? Gående?"

"Nej, polisen får köra."

"Polisen? Efter detta?"

"Ja, jag ska köpslå med dem. De tar oss till Djena, så säger jag ingenting om Johans blåtiror till mina överordnade."

"Blåtiror!" muttrade Ruurd argt. "Det här är sannerligen mer än blåtiror!"

"Precis!" konstaterade Pascal.

Djena var välkänd bland många *expats*. Det var nämligen till Djena man begav sig när man skulle skaffa bete till sina fisketurer. Sportfisket vid flodmynningarna på Atlankusten var spektakulärt. En *karang*, en sorts tonfisk, på tjugo kilo hörde inte till ovanligheterna, även om jag inte hade lyckats med så stora fångster. Djena bodde i ett hus vid Ndogo lagun, strax utanför byn. Ndogo var en enorm lagun med bräckt vatten. Floden som rann upp i regnskogens sluttningar tog sin väg genom Ndogo. För att ta sig till Djena var man tvungen att köra på en sandväg, som egentligen bara var två hjulspår i sanden. En speciell teknik behövdes för att ta sig fram, förutom däck med lågt tryck. Det gällde att ha bra fart, annars fastnade man. Och bra fart på en sandväg innebär en skumpig, slängig resa, som en bergochdal bana. Just i den stunden ville jag inte tänka på hur jag skulle klara av en bilresa ned till Djenas hus, än mindre hur jag skulle klara av en knapp timmes båtresa i gassande sol till Koumaga, den lilla hamnen Ndogolagunens nordöstra strand. Koumaga stod i förbindelse med en väg genom regnskogen som användes för att frakta material till oljefältet Rabi, åtskilliga mil inne i djungeln, det oljefält som jag själv jobbade med.

Det var lättare sagt än gjort övertala polisen. Pascal och polismästaren diskuterade länge och högljutt, samtidigt som Ruurd rengjorde och plåstrade om mitt sår i ansiktet.

"Vet du, Ruurd, Julie är inte alls så tuff och hård som hon ger sken av."

"Lite lik dig då, Johan?"

"Egentligen är hon bara mjuk, rättigenom."

"Säkert. Vilken kvinna mjuknar inte i din famn?"

Jag log och förstod att det var morfinet som fick med att svamla. Ändå kunde jag inte sluta.

"Hela hon är mjuk. Läpparna, bröstet, magen, insidan av låren..."

"Du behöver inte gå in på intima detaljer, *lover boy*, det ångrar du bara senare."

"Äsch, Ruurd, du måste veta allt om mitt och mina kollegors sexliv!"

Han skrattade kort.

"Ja, men jag talar inte om det."

"Hennes röst är mjuk, hennes beröring är mjuk, fan, vad hon var härlig!"

"Jag är glad för din skull, Johan."

"Det känns bra att ha fått ett riktigt bra ligg som avslutning innan man dör."

"Johan, prata inte strunt!"

"Inte så att hon låg och bara lät mig ta för sig, som alla Kimbas flickor, Kimba den jäveln, nej, hon visste vad hon ville, och jag fick ge henne det. Kändes så jävla skönt, fattar du det, doktorn?"

"Jodå, sex är inte envägskommunikation, gamle vän."

Jag blundade och tänkte att om jag bara får sova en stund så skulle jag snart vakna och allt som hade hänt skulle vara en mardröm. Snart skulle jag vakna upp i min egen säng och finna Julie fridfullt snusande intill mig.

"Johan, stanna kvar!" Ruurds röst väckte mig.

"Bara blundade en sekund."

"Nej, du har varit borta i flera minuter. Du måste hålla dig vaken, om vi ska ta dig till Djena. Håll ut!"

Vi tittade intensivt på varandra under några ögonblick. Något i hans blick oroade mig.

"Det är inte så bra med mig, eller hur?"

Ruurd svarade inte, utan satte stetoskopet i öronen igen för att åter lyssna på min högra lunga.

Chapter 5

En stund senare satt jag i baksätet av polisens pickup, inte inklämd mellan två poliser denna gång, utan stöttad av Ruurd och en av Pascals mannar, eftersom jag inte orkade hålla mig själv upprätt. Ligga ned gick inte, då gick det inte att andas.

Bara några meter från polisstationen låg platsen där de stackars kvinnorna hade lynchats och vi var tvungna att passera där. Folkmassan hade skingrats, med det gick inte att undgå att se att de två offren fortfarande satt nedgrävda i sanden. De hade lämnats kvar, medan mobben hade gett sig av åt annat håll. Antagligen hade ryktet nått dem om Pascals bil och de fick för sig att sätta eld på den. Plötsligt vrålade Ruurd:

"Stanna!"

Men polisen som körde fortsatte och Ruurd vrålade ännu högre:

"Stanna! Jag såg en av dem röra sig! En av dem lever! Stanna, din idiot!"

Till slut var det Pascal, som satt fram, som fick stopp på bilen genom att dra i handbromsen. Det blev en lite för häftig inbromsning för mig, jag bet läpparna blodiga för att bemästra smärtan.

Sedan blev jag medveten om lukten. Det luktade diesel och bränt kött. Bränt människokött. Ruurd hade redan hoppat ut ur bilen. Han ropade strax igen;

"Jag hade rätt, en av dem lever, hjälp mig, skaffa spadar!"

Polisen hade två spadar på flaket, standardutrustning på en fyrhjulsdriven bil om man skulle råka köra fast i sanden. Ruurd fick hjälp av Pascal och hans två mannar, som grävde med händerna. Polisen som motvilligt agerade chaufför stod vid bilen och tittade passivt på. Ruurd mumlade något på holländska om att han skulle vilja skära ballarna av honom, så mycket holländska förstod jag. De hade sina standardfraser, som alla andra.

Strax därefter ringde Pascals mobil igen. Han hummade och lade på utan att säga mycket.

"De är på väg tillbaka hit igen. Johan måste vidare."

"Hon måste få vård", replikerade Ruurd snabbt.

"Johan måste vidare. Vårt ansvar är Johan."

"Mitt ansvar som läkare gäller den som är mest i behov av vård!"

"Ditt ansvar som företagets läkare gäller deras anställda i första hand."

"Skitsnack", sade Ruurd.

Pascal och Ruurd stirrade argt på varandra under några ögonblick.

"Ok", sade Ruurd till slut. "Du kör Johan till Djena och hans *pirouque*, kommer sedan tillbaka till mig och kör mig till flygplatsen via Yenzis klinik så att jag får hämta... nödvändig medicinsk utrustning..."

"Vem tar han om Johan på...?"

"Djena tar hand om Johan. Han behöver halvsitta och få lite skugga. Båtresan blir inte skumpig. Det är bättre än en halvdålig bilväg. Sedan flyger vi till Koumaga och möter där."

Pascal muttrade något jag inte kunde höra och lämnade över spaden till en av sina mannar.

Innan han hoppade in i bilen böjde han sig framåt och kräktes flera gånger. Svor sedan på franska, sköljde munnen med lite vatten och hoppade in intill mig.

"Så nu vet du varför jag kastades ur Främlingslegionen", sade han med ett svagt leende. "Dålig mage..."

Man ska inte sitta i en bil som färdas offroad på en sandväg när man har brutna nyckelben och revben och inte kan andas. Minnena från bilresan var dåliga, antagligen svimmade jag av smärtan.

Något senare låg jag under ett spretigt paraply, som skydd på den tropiska solen, ovanpå ett stinkande fisknät, i en *pirouque*, en kanot uthuggen ur en stor trädstam, mitt ute på Ndogo lagun. Jag sneglade på Djena ibland. Han log brett åt mig varje gång. Han var tydligen inte rädd för att transportera mig. Jag gissade varför. Han tillhörde samma storfamilj som byns ursprunglige hövding. Nu tillsattes de lokala borgmästarna officiellt av presidenten direkt, men i lokalbefolkningens ögon, det vill säga den lokalbefolkning som verkligen kom från trakten, de som inte var inflyttade från andra delar av landet, så var hövdingen fortfarande just hövding, och hans familj var betydelsefull. I alla fall var han den som folk kände mest respekt för. De kände säkert inte respekt för vare sig borgmästaren eller Kimba, men makt, de hade dessa två ändå.

Ingen gav sig på Djena, utan att få stora problem efteråt. Det gällde att tillhöra rätt släkt.

Båtresan var ganska fridfull, bara utombordaren hördes.

Det fick mig att tänka på den gamla filmen African Queen, där suputen Bogart och den ogifta missionären Hepburn hamnar på en liten ångbåt, African Queen, tillsammans. Det klassiska udda paret som till sist faller för varandra. Det debatterades livligt om det skulle tolkas som om Bogart/Hepburns rollfigurer hade sex med varandra där på båten. Jag hade inte läst boken som berättelsen byggde på men vad jag visste hade paret förenats i romanen. Nåja, det hade man inte kunnat skildra i dåtidens lite mer pryda Hollywood, eller var nu filmen var gjord. I vilket fall som helst, African Queen puttrade fram på vattenvägar inte helt olikt denna. Några forsar fanns inte just här, men både krokodiler och flodhästar. Lokalbefolkningen var räddare för de senare. En flodhäst kunde lätt få en pirouette att kapsejsa och fiskarna kunde inte simma. En säker död alltså.

Djenas son var med i kanoten, han hette Michel, berättade han, och var åtta år. Han satt leende och matade mig med bitar av trådig mango, en frukt som jag vanligtvis ogillade, men just nu smakade det himmelskt. Buteljerat solvarmt Lekonivatten smakade också utomjordiskt. Problemet var bara att jag hade svårt att gå det i mig. En klunk eller en tugga fick mig att hosta och det gjorde ont. Den smärtstillande sprutan som jag hade fått hade nog börjat förlora sin verkan. Eller så höll jag på att bli sämre. En stund tidigare hade vi hört en helikopter på avstånd, så jag visste att jag skulle bli omhändertagen så fort vi landsteg. På oljefältet i Rabi fanns en välutrustad klinik, redo för att ta emot svåra olycksfall bland arbetarna.

Slutdelen av färden mindes jag inte så mycket från. Jag vaknade till igen när de lyfte mig ur kanoten och lade mig på helikopterbåren. De gav mig syrgas genom en mask som täckte mun och näsa. En sliten och trött Ruurd kom inom synhåll.

"Hej, Ruurd" viskade jag genom syremasken. "Är du här också?"

"Spara dina ord, Johan, du är alldeles blå."

"SMS till Julie", viskade jag.

"Ingen täckning här", log han. "Vi får ringa i Rabi. Och förresten sitter hon fortfarande på planet"

"Hur är det med..."

Jag klarade inte av att avsluta meningen.

"Nej, tyvärr, de överlevde inte. Den ena kvinnan var ju redan död. Den andra avled något senare kliniken. För jävligt."

"Ruurd, jag mår inte riktigt bra. Har du en spruta till?"

”Jag vågar inte ge dig en till. Jag måste göra ett ingrepp. Jag tror att du har fått en lungkollaps och jag ska lägga in ett rör in i bröstkorgen. Jag ska inte trötta dig med detaljer.”

”Nu? Här?”

”Precis här. Lungkollaps kan vara livshotande. Och det kan gå snabbt. Jag kan inte vänta på röntgenresultat, inte ens på att flyga till Rabi. Du behöver det omedelbart. Och det kommer att göra ont. Men ont har du redan, antar jag. Så det spelar kanske inte så stor roll.”

Nej, det spelade inte så stor roll. Jag fick ett rör instucket i kroppen, men jag var vi det laget så dålig att jag inte reagerade för smärtan.

Chapter 6

Det tog ett tag innan jag själv satt på ett Air France flyg på väg till Paris. Jag var glad att jag levde, och det var tack vare Ruurds rådiga ingripande där på en lagunstrand mitt i regnskogen. Ett av de få minnena jag hade från själva ingreppet var hur Ruurd svettades. Piloten stod och torkade honom i ansiktet hela tiden. Ruurd var den verkliga hjälten i hela den här otrevliga historien, men det var mig som folk länge skulle tala om. Han var en hjälte bland flera andra, Pascal och hans mannar och Djena var de andra. Ruurd hade inte haft det lätt, han hade haft förfärligt dåligt samvete för att han hade prioriterat den stackars brända kvinnan, som ju var döende, framför mig, som svävade i livsfara, men hade en god chans att överleva.

”Jag har väl någon slags Moder Teresa-gen”, försökte han skämta. ”Vill att folk ska få dö värdigt. Och det fick hon, utan smärtor.”

Jag hyste ingen agg mot honom, han hade ju ändå räddat mitt liv.

Efter att ha återhämtat mig på den lilla hälsokliniken fick jag stanna i den lilla campen på oljefältet under ganska lång tid. Jag fick inte flyga innan jag var helt återställd och försökte få tiden att gå genom att läsa böcker som kollegor lånade mig. Hela tiden hade jag en livvakt. Pascal insisterade att jag behövde det. Kimbas armar var långa, hävdade han.

Väl framme i Paris var det för sent att flyga vidare till Amsterdam och jag tog in på hotell. Jag var trött och såg inte emot att resa vidare nästa morgon. Jag skulle till huvudkontoret i Haag och prata med de personalansvariga. De skulle hitta ett nytt jobb till mig, sade de. Jag var för ung för en fallskärm, för gammal för att skicka vart de ville. Dessutom ville de erbjuda mig professionell traumabehandling. Jag visste inte om jag var så pigg på det. Jag behövde jobba, inte skrynkla hjärnan. Minnena vara tillräckligt plågsamma, skulle det blir bättre om jag pratade om dem? Dessutom misstänkte jag att den där traumabehandlingen hade två syften. Den ena var möjligen att få mig att må bättre. Den andra var med mycket stor sannolikhet att få en uppfattning om hur mentalt störd jag hade blivit.

När jag stod i receptionen på flygplatshotellet hörde jag en bekant röst bakom mig.

"Johan."

Jag vände mig om och upptäckte Julie. Hon stod där i en stram grå dräkt med vit blus och med håret uppsatt. Det såg ut som om hon skulle på ett möte med högste chefen. Eller kanske kom hon från ett möte med högste chefen.

Så brukade hon inte klä sig. Hon hade för mycket på sig, var min första tanke. Sedan insåg jag att jag egentligen inte visste vilken årstid det var. Mars räknade jag ut. Det var fullt normalt att klä sig som Julie. Själv stod jag i t-shirt och jeans, med en bomullströja över axlarna. Jag hade hela tiden förflyttat mig inomhus från flygplanet till hotellet och hade ingen aning om vad för väder det var. Förhoppningsvis fanns det en klädaffär i hotellets närhet där jag kunde skaffa mig en jacka.

Julie såg lite glåmig ut, det kunde den sparsamma makeupen inte dölja.

"Julie, är du här?"

"Överraskad, va?"

"Ja, vad gör du här?"

"Är du inte glad att se mig?"

Hon tittade bort.

"Jo", sade jag och gick fram och slog armarna om henne. Jag kramade henne så hårt som mina revben tillät.

"När jag hörde vilket plan du skulle komma med flög jag hit", viskade hon mot min axel. "De sade också att du var inbokad här."

"Skickliga efterforskningar."

Jag drog djupt efter andan. Det var fantastiskt att kunna dra djupt efter andan och upptäckta att hon doftade precis som hon hade gjort när jag vaknade den där söndagsmorgonen och hade henne bredvid mig.

"Är du på väg in till Haag?" frågade hon.

"Ja, var kommer du ifrån?"

"Därifrån."

"Har du inte varit sjukskriven eller ledig eller...?"

Hon lyfte på huvudet så att hon kunde se på mig.

"Ett par dagar, jag reste hem till mina föräldrar. Men jag höll bli galen. De hade mer ångest än jag. Har liksom fått bekräftat vad de hela tiden trodde; att jag har gjort fel yrkesval. Inte bara fel, utan ett farligt också. Så jag flydde. Och bönade och bad om ett jobb. Så de hittade ett till mig."

"Hittade?"

"Jag håller mig sysselsatt i alla fall. Det blir nog något annat snart. Hur mår du?"

"Jo vars."

Hon tog mitt ansikte i sina händer och kysste mig.

"Låter inte så uppåt," sade hon leende. "Jag kanske skulle kunna få dig att må bättre."

"Tror du det?"

"Vi kan ju alltid göra ett försök."

Så vad gjorde vi för att försöka? Jo, vi meddelade våra överordnade att vi skulle ta en vecka ledigt och de protesterade inte. Sedan stängde av våra mobiltelefoner och försvann.

Försvann in i varandra, in i våra minnen, för djupt in i alkoholen och in i våra depressioner. Någonstans däremellan hade vi sex. Men inte heller det fungerade speciellt bra. Jag trodde jag skulle kunna använda det som verklighetsflykt. Men någonstans gick det fel. Det där med att Julie skulle få mig att må bättre gick till överdrift. Den driftiga Julie som kunde ta för sig och visste vad hon ville var borta. Hon passade upp mig på alla sätt. Men jag hade nog av inställsamma kvinnor. Nu stod det mig upp i halsen.

Till slut en kväll, när vi var trötta, berusade och frustrerade, sparkade jag henne ur sängen. Inte sparkade kanske, men jag knuffade ganska hårdhänt bort henne från mig, så att hon föll över sängkanten och ned på golvet. Jag ångrade mig omedelbart när hon sjönk ihop och började gråta, men jag bet ihop.

"Du är ett svin, Jonsson, vet du det?"

"Ja, det vet jag. Lämna mig nu och du slipper mer svineri. Åk hem till Aberdeen och skaffa dig en rödlätt ung driller, som kan ge dig det du vill ha!"

"Du är vidrig! De varnade mig för dig."

"Vilka de?"

"Folk..."

"Folk", sade jag med ett bittert skratt. "De som fantiserade om dig lika mycket som jag. Patetiskt! Ett sånt förbannat hyckleri!"

"Du är patetisk!"

"Ja, kanske det. Och vad sade folk?"

"Akta dig för honom. Han kan komma aldrig att stadga sig, han går till horor och han tycker att kvinnor bara kan vara till nytta på två sätt; om de har hjärnor låter han dem göra jobbet för en, om de inte har det, men en snygg kropp, då låter han dem tillfredsställa andra behov. Och

om du går till honom, se för tusan till att ni använder kondom. Hela tiden."

"Och vad sade du?"

"Att jag inte var ute efter att stadga mig och att jag också hade behov som kanske kunde tillfredsställas. Nej, det sade jag inte. Låtsades som jag inte lyssnade. Men jag skulle ha fattat, från första stund, då du åt mig med blicken och tittade ned i urringningen."

"Okej, om jag nu är ett sådant svin och inte kan tillfredställa dig, så vet du var dörren är!"

Hon bröt ihop igen. Hon blev en skakande klump människa, våt av tårar och med rufsigt hår, och jag visste inte hur jag skulle hantera det.

"Det var för sjutton inte du som körde ihjäl den där mannen!"

"Nej, och det var inte du som såg två kvinnor nedgrävda och uppbrända. Och det var inte på din bröstkorg som en hundratjugokilos Idi Amin hoppade! Inte heller var det du som höll på att dö på en strand i djungeln på ekvatorn."

"Du har inte dödat en människa."

Jag brast ut i ett tafatt skratt.

"Men kära Julie, vi sitter och tävlar om vem som mår sämst!"

Hon blev alldeles tyst och tittade upp på mig. Sedan reste hon sig upp och slog mig på armen.

"Svin!" väste hon, men hennes ilska verkade vara borta.

Jag greppade hennes handled.

"Det var mitt fel. Jag hällde i dig för mycket sprit, knullade dig alldeles för mör och lät dig sedan köra. Jag skulle ha kört."

"Johan", sade hon och försökte vrida sig loss, men jag höll fast henne. "Du uttrycker dig vulgärt också. Du gjorde ingenting med mig. Jag hällde själv i mig sprit, jag hade knullade på ett sätt som jag inte ser som inställsamt, och jag valde att köra, därför att du inte var i stånd att sitta bakom ratten. Det enda du dög till den morgonen var sex!"

"Julie, lyssna på mig väldigt noga! Du står inte i skuld till mig. Du behöver inte återgälda något. Hör du det!"

Hennes nakna bröst hävde sig upp och ned. Jag studerade hennes fräknar på bröstkorgen, lät blicken flytta sig till de ljusa vårtgårdarna och insåg att jag längtade efter henne igen. Jag släppte henne och drog mig upp i sängen igen. Med en suck sjönk jag ned i kudden. Hon satte sig på sängkanten.

"Varför gjorde du det, Johan?"

"Jag kunde inte tänka mig att göra något annat. Jag ville inte att de skulle arresteras dig. Jag visste inte vad de skulle utsätta dig för."

"Du överlevde. Jag hade också överlevt. De hade inte hoppat på en kvinnlig brittisk medborgares bröstborg."

"Men på en gammal svensk manlig sådan gick bra", muttrade jag. "Julie, du är ung och har livet framför dig. Jag är medelålders och har inte mycket framför mig. Ingen fru att ta hand om, inga barn att försörja."

"Du är så förbannat ädel, Johan. Skippa skitsnacket!"

"Nej, ärligt sagt, jag vet inte varför jag gjorde det. Jag bara gjorde det. Jag var rädd om dig."

"Gulligt av dig, Johan."

Hon bet ihop och jag undrade om hon skulle börja gråta igen.

"Kom", sade jag och lade handen på den plats i sängen där hon nyss hade legat. "Kryp ned, du fryser. Kom, jag vill bara hålla om dig och somna med dig. Kan vi inte se hur det är i morgon?"

Hon satt en stund och tittade argt på mig. Till slut skakade hon på huvudet och mumlade:

"Varför gör jag det här?"

Hon kröp ned under täcket och intill mig. Hon lade handen på min högra bröstborg och lät fingrarna leta upp äret. Jag ryckte ofrivilligt till när hon fann det. Egendomligt, det gick en våg av smärta genom kroppen, som om jag just då fick ännu ett rör inkört i lungan.

"Förstår du varför jag tycker att jag är skyldig dig nåt?"

"Ja."

"Förstår du att jag antagligen alltid kommer att tycka att jag är skyldig dig nåt?"

"Ja, och jag tycker inte om det."

Nej, jag tyckte inte om det. Det gjorde oss inte jämlika. Jag hade ett övertag. Julie skulle antagligen aldrig fungera i en relation där hon inte kände sig jämlik. Så mycket förstod jag, den gamle mansgrisen på väg att bli upplyst.

Vi somnade i varandras armar, utmattade utan att ha älskat. Nästa morgon kysste jag henne vaken och vi lyckades snart förenas över förväntan.

Jag är glad så länge det varar, tänkte jag.

Chapter 7

Jag var glad så länge det varade. Den där veckan i Paris, efter det att vi hade rätt ut saker och ting, ska jag för alltid minnas. Julie blev sig själv igen, i den mån jag egentligen visste vem Julie var. Hon skulle lyckas ta itu med det jobbiga, det visste jag. Hon var typen som gick vidare.

Någon vecka senare hade jag fått ett pappersvändarjobb på huvudkontoret i Holland, under tiden som jag skulle utvärderas.

Den andra hälften i detta drama friskförklarades ganska omedelbart och fick ett bra jobb i Houston, Texas. Ett jobb som innebar mycket resor och hon kom regelbundet till Haag. Då dök hon alltid upp och ritualen var den samma varje gång. Hon uppenbarade sig oanmäld på mitt kontor på eftermiddagen, kollade läget, hälsade på mina nyfikna kollegor, sedan letade vi upp en mysig restaurang och tillbringade därefter natten hos mig. Inga krångligheter, vi delade lite internt företagsskvaller och skrattade åt att vi själva var föremål för samma skvaller, åt god mat, drack en hel del vin och älskade. Sedan försvann hon på morgonen till Schiphol, eller till något möte på kontoret. Vid några tillfällen tillbringade hon flera dagar på huvudkontoret och då bodde hon alltid hos mig.

Vi höll inte vår udda relation hemlig, mina kollegor frågade ogenerat om Julie med jämna mellanrum, och hon berättade att hennes kollegor i Houston kallade mig hennes afrikanske älskare. Allt det där som hade hänt i Afrika gav skvallret lite extra krydda. Julie och Johan och bilolyckan och allt som hände efter det, var en förbannat bra historia, romantisk rentav och jag vet, i mångas ögon var jag den tragiske hjälten. Jag visste inte i detalj vad som sades bakom min rygg. Ibland fick jag frågor, speciellt när folk hade druckit för mycket och vågade fråga, men jag svarade aldrig. Jag undvek alltid att tala om vad som hade hänt.

Efter ett tag slutade hon att dyka upp och jag hörde inte av henne. Rykten sade att hon hade slagit påsarna ihop med en landsman, men jag brydde mig inte om att göra efterforskningar. Jag var lite besviken på att hon inte hörde av sig och talade om hur det var. Jag hade trots allt vant mig vid hennes regelbundna besök och jag blev lika glad varje gång hon dök upp. Men vi hade ett avtal, att vår relation var öppen och obunden.

Följaktligen hade hon frågat varje gång hon dök upp om jag kunde kyssa henne med gott samvete.

Mina vänner och kollegor slutade efter ett tag att fråga efter henne och jag började långsamt acceptera att en fas i mitt liv var över och att jag var tvungen att se framåt.

Men jag hade förlorat stinget, både privat och på jobbet. Ett antal jobb gick mig förbi och jag visste varför.

Knappt ett och ett halvt år efter sista mötet stötte jag ihop med henne igen. Inte på jobbet, utan på en stor innegågata i Aberdeen.

Jag var i Aberdeen i jobbet. Efter att ha anlänt med morgonflyget från Amsterdam hade jag tid över innan mötet som skulle äga rum efter lunch. Jag beslutade mig för att köpa några riktigt förstklassiska flaskor single malt whisky, vad annars tar man med sig från Skottland, och gick runt i köpcentrat och letade efter en specialaffär.

Jag blev förvånad över att se henne, jag hade ingen aning om att hon var tillbaka i sin hemstad. Den interna informationen, och det interna skvallret, hade inte nått mig. Kanske hade det rentav undvikit mig.

Hon var helt uppenbarligen inte där i jobbet. Hon körde en barnvagn. Hade jag förväntat mig något annat? Ändå kändes det någonstans inom-bords. Besvikelsen.

I vagnen låg en rödfjunig liten unge. Pojke, gissade jag, allt gick i ljusblått i vagnen. Han tittade med stora blå ögon på mig. Jag var först mällös.

"Oroa dig inte, Johan, han är inte din."

"Vad var det jag sade", fick jag ur mig. "Du skulle hitta en rödhårig skotsk driller."

Hon log.

"Det röda håret kommer från mig. Thomas är mörkhårig."

"Men en driller? Och skotte?"

Hon nickade. Jag föreställde mig en mörkhårig senig oljeborrare i sängen med Julie. Det var ingen nöjsam tanke.

"Jo, det gick undan. Häftig förälskelse, hopp i säng och jag blev gravid."

"Det finns något som heter kondom."

"Det finns något som heter biologisk klocka."

"Du är inte ens trettio. Vad sade han?"

"Oh, han blev glad. Älskar ungar. Vill ha minst tre."

"Gud, men du då? Karriären?"

"Thomas ska vara pappaledig han också. Han är riktigt modern."

Jag suckade ofrivilligt. Hon kom fram och lade handen på min kind. Jag blundade kort och lade min hand på hennes. Hon gav mig en mjuk kyss mitt på munnen. Själv ville jag omfamna henne och kyssa henne intensivare, men gjorde det inte. Hur skulle det ha sett ut, om någon hon kände såg henne stå och kyssa en okänd karl i köpcentrat?

"Jag gick inte riktigt från din säng till hans. Det var nog två månader emellan. Jag var redo för att gå vidare, han dök upp som en blixtn från en klar himmel. Det är så ibland, med förälskelse. I alla fall för mig."

Jag visste inte hur det var med förälskelse för mig. Blixtn från klar himmel? Det enda jag nu visste var att jag hade varit förälskad i Julie utan att ha varit förmögen att erkänna det.

"Det hade aldrig fungerat mellan oss, det vet du, Johan. Jag menar, på riktigt. Jag tyckte om när vi var tillsammans. Men jag visste att det skulle ta slut någon gång. Thomas vet allt om oss. Han vet på vilket sätt jag är... hur jag är... bunden till dig. Han vill gärna träffa dig."

Träffa mig? För att se om banden var avhuggna? Nej tack! Jag skakade intensivt på huvudet.

"Nej, jag tror inte vi ska ses mer."

"Okej, då stannar jag hemma och du och Thomas går och tar en öl på puben."

"Jag reser i kväll."

"Nåja, nästa gång du kommer."

Hon fiskade upp två visitkort ur väskan och gav mig.

"Mitt och Thomas. Mitt mobilnummer står där, jag har det fortfarande."

Ungen började gnälla lite och hon lyfte upp honom ur vagnen. Jag visste inte mycket om barn, och hade svårt att bedöma hur gamla de var, men han var inte nyfödd, det kunde jag se, så jag gissade att Julie hade blivit med barn väldigt tidigt i relationen med denne Thomas.

Att ungen var lik Julie kunde jag utan svårighet se och det förvånade mig att jag kände något konstigt i mellangärdet igen.

Hon kysste honom på kinden och gullade lite med honom.

"Ewan, hälsa på Johan!"

Typiskt skotskt namn också. Det var en ljuvlig liten unge och det enda jag visste var att jag ville upplösas i tomma intet.

"Johan?"

"Ja", viskade jag.

"Du är så tyst. Du säger inte mycket."

"Nej", sade jag.

"Hur är det med dig egentligen?"

"Fråga mig inte."

"Jag vill gärna veta. Men om du inte vill att jag ska fråga..."

"Fråga inte, tro mig, du vill inte veta. Du är lycklig, vad jag förstår, och jag vill inte klampa in i ditt liv igen, du är inte värd det. Jag ska vårda minnet av det vi hade, det får räcka för mig."

Hon log, men hennes ögon blev blankare för varje gång hon blinkade.

"Johan, alltid så ädel."

Pojken började gnälla mer.

"Jag måste hitta någonstans där jag kan sitta och amma."

"Och jag ska gå."

Vi böjde oss mot varandra samtidigt och kysstes utan att tveka. En riktig kyss denna gång. Jag fattade tag om hennes ansikte och smakade en sista gång på hennes mjukhet. Om den salta smaken kom från hennes eller mina tårar visste jag inte. Förhoppningsvis gick inte hennes gamla moster, eller ännu värre, hans gamla moster, förbi i just det ögonblicket. Hon strök min kind igen.

"Lova att du kontaktar oss nästa gång du är i Aberdeen."

Jag nickade. Det kändes lättare att ljuga genom en gest än med ord. Vi skulle aldrig ses igen. Och jag hoppades att jag aldrig skulle ta en öl med Mr. Julie McKnight.

Hon skulle bli en bra mamma och maka och göra karriär samtidigt, det var hon fullt kapabel till. Jag skulle fortsätta vända papper, jobba med intern revision eller något annat trist, tills jag kunde gå i pension någon gång mellan femtiofem och sextio.

Jag skulle sälja min exklusiva Haaglägenhet och köpa en liten stuga i Göteborgs skärgård för somrarna och en andelslägenhet i södra Italien för resten av året. Spela golf, dricka för mycket whisky och dö i förtid, det var vad jag skulle ägna mig åt. Kanske skulle jag ha mer intima kontakter med någon tillfällig kvinnlig bekantskap ibland, men jag skulle inte stadga mig på gamla dar, det visste jag.

"Om du någon gång skulle ha vägarna förbi Haag, så hör du väl av dig?"

"Det lovar jag."

Hon ljög, det visste jag.

"Hej då", viskade hon.

Jag tror att jag fick fram ett hej då jag också, men sedan vände jag på klacken och försvann med snabba steg bort. Ut på gatan och jag spanade efter en taxi att gömma mig i. Tårarna rann och jag skämdes, för folk glodde. Jag fick tag i en taxi som tog mig tillbaka till kontoret och ett

möte som jag skulle genomlida utan att minnas vad som sades. En kollega undrade om jag mådde bra, jag sade ja, fastän det var uppenbart att det inte var så.

Ytterligare en spik i kistan på min karriär. Jag missade chansen att imponera under Aberdeen-mötet och när jag kom tillbaka hem hade jag svårt att ta itu med mitt vanliga jobb.

När jag hade utvecklingssamtalet med min chef senare på året, kunde jag se i hans blick redan innan han började tala, att han hade varit febrilt upptagen med att hitta ett jobb för mig någonstans i något skyffe längst bort i korridoren. Med bibehållen lön givetvis, pensionen skulle bli hyfsad, jag skulle kunna gå i förtid om jag var sparsam de första åren. Hela hans agerande var en enda stor ursäkt, fina ord om hur mycket alla uppskattade mig, att jag var en person som alla gillade och kände förtroende för och att alla hade trott att jag skulle gå långt och... Men...

Sedan stängde jag av. Ord om försummelse, underprestation och mistankar om för högt alkoholintag rann av mig och när jag fick förfrågan om jag ville ha terapeuthjälptackade jag nej. Företaget skulle kunna få tag i landets bästa psykoterapeut, med mycket erfarenhet av liknande saker, pengar var inget problem, men jag ville inte.

Den allmänna meningen var att jag aldrig hade återhämtat mig psykiskt från mina svåra upplevelser några år tidigare. Jag antar också att den allmänna förbannade meningen var att om Jonsson inte ville hjälpa sig själv, så kunde ingen annan göra det heller. Ingen visste ju att det jag behövde hjälp med var omöjligt att göra något åt.

Chapter 8

Ytterligare någon tid senare fick jag oväntat besök. Jag visste att någon som jobbade på Borneo skulle vara med på ett möte under morgondagen, men namnet hade jag inte reflekterat över.

Nu var det sen eftermiddag, jag var nästan ensam kvar på hela avdelningen och stod i korridoren vid kaffeautomaten. Jag såg en okänd man komma in i andra änden av korridoren. Han gick långsamt och läste alla namnskyltar utanför kontoren. Vid mitt och mina kollegors rum stannade han till. Jag tog min kaffekopp och gick honom till mötes.

"Söker ni någon?"

Det syntes på långt håll att han var en driller, de hade en speciell stil. Han hade ganska slitna jeans, kängor av märket *Meindl*, ljusblå bomullsskjorta och en svart läderjacka slängd över axeln.

Dessutom hade han ett kolossalt sympatiskt drag över sig.

"Ja, dig, Johan."

I samma stund visste jag vem han var och jag stannade tvärt. Han gick fram till mig och sträckte fram sin hand, som jag ganska tafatt tog tag i.

"Thomas. Julies Thomas, alltså", sade han.

Thomas Logan, läste jag på hans namnskylt, som satt fast i skjortans bröstficka.

"Kaffe?" fick jag ur mig.

"Nej tack. Hellre en öl någonstans. Om du inte måste jobba?"

Hjälp, en öl med Mr Julie McKnight. Men jag kunde ju inte neka.

Strax satt vi i baren på ett mysigt Eetcafé i centrala Haag. Öl och senare whisky, för min del, samt lite typiska holländska tilltugg. Jag kan inte säga att jag till och börja med var så talför, men jag mjuknade i relation med hur mycket alkohol jag hällde i mig.

Jag hade inte ens föreställt mig hur jag skulle reagera inför ett möte med Mr Julie McKnight. Kanske skulle jag ha föreställt mig att jag absolut inte skulle kunna tycka om honom. Men det var svårt att inte tycka om Thomas Logan. Under kvällens lopp tyckte jag att jag lärde känna honom ganska väl. Vi pratade länge om våra jobb, om vad som var på

gång, sådant där tråkigt interns snack, som alla kollegor håller på med. Familjen Logan bodde nu på Borneo, Malaysia, och Julie jobbade igen. De levde bekvämt *expat*-liv, medmaid, intensivt socialt liv, varmt och skönt, allt det där. Till slut var jag tvungen att fråga varför han ville träffa mig.

"När Julie hörde vem som skulle vara med på mötet bad hon mig söka upp dig först. Hon var väl rädd att min närvaro skulle ge dig en hjärtat-tack, allra minst."

Han log lite frågande.

"Omtänksamt av henne", suckade jag.

"Och sedan ville jag själv träffa dig."

"Jaså, varför då?"

"För att se vem det är som har strulat till hennes liv så... Äsch, det där var ett skämt."

"Det var i så fall ett skämt med mycket sanning i, antar jag?"

"Ja, det var inte så att det var alldeles lätt för Julie att bryta upp från dig. Hon har haft så mycket dåligt samvete för att hon inte orkade tala om för dig om att vi hade träffats. Men det var kaotiskt för henne till en början, graviditet och allt. Vi höll nästan på att separera."

Han blev tyst en stund.

"Att kapa banden har tagit tid. Det blev bättre emellan oss, Ewan föddes och vi hittade tillbaka till varandra. Men sedan stötte hon på dig i Aberdeen och det rev upp en massa gamla sår."

"Kan tro det."

"För dig också, förstår jag."

Jaha, han visste säkert allt om mitt katastrofala möte efter det att jag hade stött på Julie och lille sonen. Julies ex hade ett sammanbrott på ett viktigt möte, jag antar att det var så som snacket gick.

"Hon kom hem och var alldeles tröstlös, därför att du hade blivit så uppenbart förtvivlad."

"Jag blev chockad över att stöta på henne så där."

"Hon sade att hon såg, och kände, hur djupt chocken gick."

Jag visste inte vad jag skulle säga. Det fanns ju ingen anledning att sitta och berätta om hur våldsamt djupt chocken hade gått med Julies man. Lite halvt desperat försökte jag koncentrera mig på att vara glad för att Julie hade träffat någon som var älskvärd. Säkert hade han tonvis med tålamod med henne. Jag kände mig som brudens far som med gott samvete överlämnade bruden till en bra man. Tankarna fick mig att ofrivilligt skaka lite på huvudet och sucka.

"Vet du, Thomas, jag tror att jag kan leva på de goda minnena ganska länge. Och jag är glad för Julies skull. Och för din. Hur är det med henne nu?"

Jag var tvungen att fråga, egentligen ville jag inte veta.

"Bra, måste jag säga. Hon jobbar igen och trivs. Det går så bra att jag tror det blir jag som får ta pappaledigt, om jag kunde amma alltså. Ja, hon är gravid igen, nummer två kommer om fem månader."

Jodå, stolta-fader-leendet gick inte att hålla inne.

"Fast det var kanske dumt att säga det där? Till dig."

"Det gör inget."

Så varför var jag inte förvånad? Julie skulle göra karriär och föda barn samtidigt. Jag hade en stark känsla av att Thomas hade rätt, det var han som skulle få huvudansvaret för barnen.

Vi talade inte så mycket mer om personliga saker. Vi beställde mat och åt, och efter det tackade Thomas för sig. Vi sågs igen nästa dag, men bytte bara ett par ord.

"Jag känner blickarna i ryggen", viskade han till mig. "Är det för att jag talar med dig?"

Jag kunde inte låta bli att skratta lite.

"Här nämner man oss inte vid namn. Här är vi Julie McKnights förre och nuvarande. Det är bäst att du vänjer dig vid det."

När vi slutligen skildes åt på eftermiddagen gav Thomas mig ett foto av Julie. Julie, utan man och barn, på en vit strand i tropikerna, på Borneo, antog jag. Det hade lika gärna kunnat vara Afrikas Atlantkust. Hon var brunbränd och hade en tunn sommarklänning som sveptes runt hennes figur av vinden.

Minnena kom tillbaka igen.

"Tack", sade jag. "Fotot skulle ha blivit bokmärke i min bibel, om jag hade någon."

Jag önskar att jag hade haft något att ge Julie. Men det kanske var lika bra det. Om nu banden var kapade för hennes del, så var det en dålig idé.

Jag frågade mig om mina band till henne var kapade. Antagligen inte. Frågan var om jag verkligen ville kapa dem.

Det enda jag just då ville var att sitta på en terrass någonstans i södra Italien, med mitt rödvin eller min förstklassiska skotska *single malt*. Jag ville bort. Jag skulle vara tvungen att drömma om det ytterligare några år till och till dess skulle jag vända papper på jobbet i ett skyffe längst bort i korridoren.

Den där bundenheten skulle för alltid göra att jag drömde om nätterna om Julies mjuka kyssar och resten av hennes mjukhet.

Jag hoppades att de drömmarna skulle följa mig längre än mardrömmarna om vad som hade hänt under de där dryga tolv timmarna i en afrikansk avkrok.

Slut

www.feedbooks.com
Food for the mind